

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 89/02-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. mája 2002 predbežne prerokoval sťažnosť T. U., bytom S., vo veci porušenia jeho ústavných práv postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 47 Cb 13/98, ako aj zrušenia jeho úverovej zmluvy s Investičnou a rozvojovou bankou, a. s., Bratislava, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť T. U. v časti namietajúcej porušenie jeho ústavných práv postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 47 Cb 13/98 **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažnosť T. U. v časti požadujúcej zrušenie jeho zmluvy o úvere s Investičnou a rozvojovou bankou, a. s., Bratislava **o d m i e t a** pre nedostatok svojej právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 16. mája 2002 doručené podanie T. U. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom S., označené ako „Podnet na začatie konania vo veci porušenia ústavou zaručených práv občana Slovenskej republiky, právo

vyjadrovania a práva podania vysvetlenia“ s prílohami. Z jeho obsahu vyplynulo, že na základe právoplatného rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 11. januára 2001 (sp. zn. 47 Cb 13/98), ktorým bol sťažovateľ zaviazaný na finančné plnenie, začalo voči nemu 19. apríla 2002 exekučné konanie (č. Ex 1273/2001). Sťažovateľ namietal, že vzhľadom na to, že súdne konanie pred Krajským súdom v Bratislave v jeho veci prebehlo bez jeho účasti (a to napriek tomu, že sa riadne ospravedlnil z dôvodu svojho zhoršeného zdravotného stavu), došlo k porušeniu jeho „ústavou zaručených práv občana SR – práva vyjadrenia, práva podania vysvetlenia ako aj porušenia Občianskeho súdneho poriadku podľa § 45 až § 50“, a to konkrétne „bolo mi uprené právo vyjadriť sa k daným okolnostiam a podať hodnoverné vysvetlenie, pričom súd I. stupňa vyznačil doložku právoplatnosti bez toho, aby bol spoľahlivo zistený skutočný stav veci t. j. doručenia písomnosti (rozsudku) ktorý treba doručiť do vlastných rúk“. V dôsledku toho sťažovateľ požiadal, aby ústavný súd (a na základe porušenia jeho základných občianskych práv) zrušil „uznesenie – rozsudok KS Bratislava číslo 47 Cb 13/98 ako aj následné konania“.

V ďalšej časti svojej sťažnosti sťažovateľ požadoval, aby ústavný súd vyhlásil zmluvu o úvere, ktorú 14. decembra 1994 podpísal s Investičnou a rozvojovou bankou, a. s., Bratislava, za neplatnú (ničotnú), lebo „zo strany komerčnej banky bola táto zmluva vypracovaná neodborne bez nutných náležitostí a právnych predpisov“.

II.

Vychádzajúc z obsahu, ako aj z petitu podania ústavný súd posúdil podanie ako sťažnosť fyzickej osoby, ktorou namietala porušenie svojich práv v konaní pred Krajským súdom v Bratislave (sp. zn. 47 Cb 13/98) a požadovala zrušenie zmluvy o úvere v dôsledku nerešpektovania právnych predpisov zo strany komerčnej banky. Od 1. januára 2002 je ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených buď v ústave, alebo v medzinárodnej zmluve o ľudských právach a základných slobodách, pokiaľ o ich ochrane nerozhoduje iný súd.

Konanie o sťažnosti je upravené v § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a ak sťažovateľ nesplní niektorú z podmienok tohto konania (tak ako sú uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), ústavný súd jeho sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní odmietne. Keďže konanie o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je možné od 1. januára 2002, ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou (a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti) odmieta sťažnosti aj vtedy, ak sa nimi namieta porušenie základného práva alebo slobody sťažovateľa pred 1. januárom 2002, keďže „Ústavná a ani zákonná úprava „novej sťažnosti“ pred ústavným súdom ju nekvalifikuje ako prostriedok ochrany ľudských práv a základných slobôd nahrádzajúci individuálne konanie o ochrane ľudských práv a základných slobôd pred ústavným súdom dostupné sťažovateľovi do 31. decembra 2002“ (sp. zn. II. ÚS 1/02, II. ÚS 29/02, II. ÚS 35/02, II. ÚS 40/02). Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa, pričom skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona.

1. Sťažovateľ namietal porušenie svojich ústavných práv, ku ktorému malo dôjsť v konaní pred Krajským súdom v Bratislave, ktoré bolo ukončené jeho rozsudkom z 11. januára 2001, to znamená v období pred 1. januárom 2002. Z pripojených príloh ústavný súd zistil, že tomuto rozsudku predchádzalo konanie už od roku 1998. Keďže sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za opodstatnenú, pokiaľ sa ňou namieta porušenie základných práv pred 1. januárom 2002, a keďže v danom prípade sťažovateľ práve takéto porušenie namietal, bolo ju potrebné odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd pre úplnosť uvádza, že voči označeným procesným pochybeniam Krajského súdu v Bratislave sa sťažovateľ mohol brániť riadnymi a mimoriadnymi opravnými prostriedkami v systéme všeobecného súdnictva (odvolanie, resp. dovolanie

podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku), o využití ktorých sa však vo svojej sťažnosti nezmieňuje a ani ich žiadnym spôsobom nedokladuje.

2. V ďalšej časti sťažovateľ požadoval, aby ústavný súd vyhlásil jeho zmluvu o úvere, ktorú 11. decembra 1994 podpísal s Investičnou a rozvojovou bankou, a. s., Bratislava, za neplatnú (ničotnú) pre označené pochybenia zo strany komerčnej banky. Ústavný súd v tejto časti odmietol sťažnosť sťažovateľa pre nedostatok svojej právomoci, pretože k posudzovaniu platnosti právnych úkonov sú oprávnené všeobecné súdy, a nie ústavný súd v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietnuť, a to pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. mája 2002